

Descoperiți și alte aventuri în seria ANDILANDI:

1. Călătoria lui Vlad pe Celălalt Tărâm
2. Aventura gemenilor Andrei și Lucia dincolo de Poiana Vie
3. Drumul Anei prin Valea Plângerii
4. Zborul lui Petru peste Tărâmul Balaurilor
5. Fuga Dariei din Tinutul Păsării Măiestre
6. Vrăjile Sarei în Împărăția lelelor
7. Bătălia lui Radu pentru Celălalt Tărâm
8. Istorioare cu cosițe – volum de povestiri

Sînziana Popescu este o Pasare Măiastră, care a ales să locuiască pe un Tărâm Fermecat ca să-i apere pe cititorii mici și mari de orice pericol, căci, în folclorul românesc, cum bine știți, Strigoii, lelele, Zmeii, Căpcânii sau Solomonarii pândesc la fiecare colț și capăt de rând ca să atace bunul mers al lucrurilor. Până să înceapă această aventură, Sînziana Popescu a poposit și în teatru, iar piesele ei pentru copii au fost premiate, traduse și jucate pe scene mari în toată țara sau la Teatrul Național Radiofonic. În afară de seria ANDILANDI, a scris și cărți bogat ilustrate: *Mașinuța curcubeu*, *Experimentul Martinel* (Editura Pionier Press, 2018) și *Pentru Petrică, iepurașul meu cu ochii roșii* (Editura Pandora M, 2017).

Sînziana Popescu continuă să scrie cărți pentru copii, să țină ateliere și lecturi publice. Informații despre toată activitatea ei se găsesc pe www.andilandi.ro, la un click distanță de un zbor de poveste!

SÎNZIANA POPESCU

ANDILANDI

CĂLĂTORIA LUI VLAD PE CELĂLALT TĂRÂM

Cuvânt-înainte
IOANA DRĂGAN

nemí

CUPRINS

Poveștile de neuitat ale copilăriei	
Cuvânt-înainte de IOANA DRĂGAN.....	5
Celălalt Tărâm.....	13
Strigoiul Iona.....	20
Conacul Muntenilor	27
Ielele	34
Frații	39
Ursitoarele	45
Castelul Ursitoarelor	49
Calul Năzdrăvan.....	58
În lumina lunii.....	66
Palatul Doamnelor	72
Falsa Sânziană	80
Blajinii	90
Dincolo de Apa Sâmbetei.....	97

Copii Blajinilor	100
Spectacolele Blajinilor	107
De vorbă cu Sfânta Dumînică.....	117
Fiul lui Aram.....	124
Plecarea Drăgaicelor.....	137
Micile Zmeoaice.....	142
Sala Armelor	151
Cina Zmeilor	162
Drăgaicele în Împărăția Zmeilor	177
Sfatul Mai-Marilor Împărăției.....	186
Întâlnirea Drăgaicelor cu Lina.....	192
Aripa Crăiesei	199
Păcălirea Zmeilor.....	207
Regatul Căpcânilor.....	216
Zob, Printul Căpcânilor	227
Ascunzătoarea	235
Prizonierii lui Zob	243
Oul Fermecat.....	252
Regele Horști și Regina Cana, stăpânii tuturor Căpcânilor	264
Lucia, fetița Uriașă.....	272
Ultimii Uriași	281
Limba uitată	291
Pădurea Fiarelor.....	297
Iazul Balaurilor	307

La săniuș.....	315
Sfânta Vineri, protectoarea sălbăticiumilor.....	324
Îngenuncherea Doamnelor.....	333
Cum se nasc Balaurii?	338
Școala Solomonărească	344
Urcând spre lumină	355
Sânzienele, suratele mele.....	360
Basmele românilor din nou la modă	367
Mulțumiri	393

CELĂLALT TĀRÂM

Celor ce se întreabă cine ori ce anume poate fi Andilandi le voi spune că nu e un copil. Tot aşa cum nu e nici numele vreunui animal de casă numai bun de smotocit sau al unui joc pentru computer, cel puțin nu încă. Andilandi nu e nici măcar denumirea unei prăjituri deosebit de gustoase sau a unui extraterestru simpatic, venit în vizită. Nu, nu e om, nu e animal, nu e joc și, în mod sigur, nu e nici ceva dulce și bun de mâncat. Lucru care n-o face însă mai puțin importantă decât toate cele anterioare însărate. Dimpotrivă. Este de neprețuit. Și, deși mulți dintre voi nu vă mai amintiți, sunt convinsă că ați întâlnit-o deja, în momentul primei mari încercări a vieții voastre.

Fiindcă, vedeti voi, pentru a o zări, nu trebuie să fii dintr-un loc anume sau să ai cine știe ce înzestrări

nemaiauzite și nemaivăzute, cum ar fi: să știi să zbori (cu sau fără Cal Năzdrăvan), să știi să respiți în apă, aşa cum fac șerpii înainte de-a deveni Balauri, ori să știi să iezi forma ființelor din jur, precum o fac Doamnele. Nu contează câți ani ai, dacă ești tuns ori ba, dacă îți legi singur șireturile sau dacă mânânci repede și tot din farfurie. Nicidcum. Trebuie doar să treci printr-o mare încercare. Să fii nevoit să iezi o decizie care, într-un fel sau altul, îți va afecta tot restul vieții. Atât.

Pentru a vă lămuri la ce mă refer, voi lua drept exemplu cazul lui Vlad Ionescu. El a descoperit-o pe Andilandi tocmai atunci când familia lui aștepta, cu nerăbdare, sosirea unui nou membru. Părinții nu-l anunțaseră încă dacă va avea un frățior sau o surioară, dar, orice ar fi fost, trebuie să vă spun de la bun început că Vlad nu era deloc încântat de idee. Tot aşa cum nu era încântat nici de faptul că fusese „exilat” din București, mai exact din casa în care locuise atât de confortabil până atunci, tocmai în Hogaș, la familia Munteanu, bunicii din partea mamei. Aterizase într-un sat pe care, dacă-l veți căuta cu mare atenție pe hartă, îl veți găsi în Transilvania, undeva pe lângă Pădurea Bogății.

Până acum nimic deosebit, veți zice, poate, și n-ați fi foarte departe de adevăr. La prima vedere,

nici oamenii ce trăiesc în micul cătun de la poalele pădurii, nici pădurea în sine nu par a avea ceva special. Dar asta era doar ceea ce se vedea pe hartă sau pe geamul autocarului cu care Vlad ajunsese acolo. Fiindcă, odată coborât din mașină, băiatul a înțeles că aici toate erau altfel decât la el acasă...

Din ce cauză? În primul rând, pentru că în satul cu pricina, mă credeți, nu mă credeți, dar nu există electricitate. Cel puțin nu există când am dat eu ultima oară pe acolo... Așa că adio televizor, calculator și multe alte aparate de care sunt convinsă că nici voi nu vă mai dezlipiți acasă. Acolo nu există nici magazine mari, nici parcuri de distracții, nici locuri de joacă special amenajate, nici cofetării, nici măcar vreun cinematograf, rătăcit, aşa, din întâmplare. Cu alte cuvinte, din motive care-ți scăpau la început, oamenii trăiau pe acele meleaguri ca la începutul secolului trecut și ale secolelor de dinaintea lui. Dar asta n-ar fi fost nimic, dacă sătenii nu ar fi păstrat și felul de-a gândi al acelor vremuri.

Pe Vlad începuseră să-l amuze foarte repede toate superstițiile lor. Cel mai tare îl distra faptul că țărani de acolo nu numeau Pădurea Bogății aşa cum s-ar fi cuvenit s-o facă și cum era trecut și pe hartă, decât atunci când vorbeau cu tine, care erai străin.

Dacă însă apucai să ciulești bine urechile când își vorbeau unul altuia, ai fi auzit că îi spuneau „Celălalt Tărâm”. În opinia lor, acesta nu era un loc ca oricare altul, ci unul magic, populat cu o sumedenie de ființe fantastice, despre care sunt absolut convinsă că voi n-ați auzit decât în basme. Un loc bântuit de creaturi ciudate precum Doamnele, zise și Iele, Solomonarii, Zmeii, Căpcâncii, Strigoii ori Pasărea Măiastră.

Vlad îi mai auzi spunându-și că ființele Celuilalt Tărâm pot fi văzute aievea numai de către „copiii încercați”. Nu prea știa el exact ce înseamnă asta, dar nici nu-l interesa foarte tare. Băiatul era dintre cei care, până nu văd, nu cred. Așa că superstițiile legate de asemenea ființe, fie ele binevoitoare ori dușmănoase, îl lăsau de-a dreptul rece.

Odată cu trecerea zilelor însă, povestile despre Zmei, Cai Năzdrăvani și Doamne, spuse de bunici ori de nea Vasile (povestitorul autorizat al satului), începuseră să-i placă. Dar numai cu titlul de poveste, se înțelege! Mai ales că altă sursă de distractie, în afara șezătorilor, nici nu exista pe acolo. Iar acestea se desfășurau în felul următor: toți copiii din sat se adunau seara într-o casă ori, dacă era vară, în grădina cuiva, să-l asculte pe nea Vasile care ținea loc de televizor. Moșul le spunea curioșilor adunați acolo vreo două-trei

povești cu Strigoi, cu Blajini ori Sânziene (de regulă la cerere), după care îi trimitea pe toți la culcare.

Și, dacă la început Vlad rămânea gură-cască pe la șezătorile acestea numai ca să necăjească povestitorul cu tot felul de întrebări obraznice, în acea seară de vară, în care l-am întâlnit eu prima dată, trecea încă nouă fază. Tacea. Semn că povestea începuse să-l fure, să se strecoare încet-încet în sufletul lui.

Chiar se surprinse întrebându-se dacă Pasărea Măiastră, despre care tocmai le povestea moșul, nu cumva exista cu adevărat. Și dacă da, ce bine i-ar fi fost lui să-o întâlnească și să-o poată folosi. Doar avea atâta nevoie.

Desigur, Vlad nu credea în existența Celuilalt Tărâm ori a ființelor stranii ce-l populau, dar începuse să-și dorescă foloasele pe care le-ar fi putut trage de pe urma acestora, dacă ele ar fi existat cu adevărat. Ca atunci când îți dorești să existe Balauri, doar fiindcă ai vrea să călărești pe ei. Ori îți dorești să existe Zmei, pentru că vrei să le iezi palatul, să-l faci mic de tot și să te întorci cu el în buzunar acasă. Sau îți dorești să existe Ursitoare, doar fiindcă vrei să-ți îndeplinească o dorință tainică, una pe care nimeni altcineva nu îți-ar putea-o îndeplini.

Seara în care începuseră să-l frământe asemenea gânduri era una ca oricare alta. De-abia se terminase

O astfel de șezătoare și copiii, printre care se afla și Vlad atunci, se împrăștiau care încotro. Unii plecară, cuminti, spre casele lor, iar alții o tăiară ca Vlad, brambura peste dealuri. Bine, dacă l-ați fi întrebăt atunci încotro se îndreaptă așa, pe înserat, v-ar fi spus că se duce acasă. Ceea ce nu era adevărat, dar n-ați fi putut să-l contraziceți deoarece conacul bunicilor, la care fusese lăsat el să stea peste vară, era undeva între sat și pădure. Deci, se putea spune că se ducea și într-acolo.

Când l-am zărit atunci ținându-se scai de ceilalți pui de țăran, care nu îl prea aveau la inimă, nu știam multe despre el. Era un băiat obișnuit, cu păr bălai și ochi negri, ce nu părea să fi trăit mai mult de zece veri. După paloarea feței și după straiele cu care era îmbrăcat, mi-am dat seama de îndată că nu era din partea locului. Semăna tare mult cu copiii pe care-i mai văzusem prin orașe, atunci când mă apuca dorul de ducă și începeam să vă bântui lumea.

Iar faptul că era străin de loc, vă spun drept, îl făcea total neinteresant. Atât de neinteresant, încât era cât pe ce să-i întorc spatele și lui, și celorlalți. Și poate că aș fi făcut-o, dacă n-aș fi observat cum de grupul vesel se aprobia cu pași leneși un Strigoi.

Puii de țăran se împrăștiară rapid când auziră că încep să cânte atât de tare cocoșii. Lucrul ăsta nu se

întâmplă seara decât atunci când păsările încearcă, în naivitatea lor, să cheme Soarele. De ce? Pentru că până și cocoșii știu: Strigoilor nu le place să stea la plajă! Vlad însă, care habar n-avea ce se întâmplă, se gândi că poate ceilalți băieți nu vor să se joace cu el. Ceea ce n-ar fi fost pentru prima dată. De când venise în sat, toti îi spuneau „șmecher de București” și nu prea voiau să se joace cu el. Așa că, destul de amărât și de plăcuit, se gândi să se ducă totuși acasă. Și, pentru că n-am văzut urmă de teamă pe fața băiatului, m-am hotărât să rămân. Să văd ce se întâmplă. Nu de alta, dar părea să mă aștepte o scenă de zile mari.

STRIGOIUL IONA

Atunci când îți-e dat să întâlnești un Strigoi, e de la sine înțeles că acesta nu trebuie să strige în gura mare ce hram poartă pentru ca tu să-l recunoști de îndată. E suficient să fie ceva mai alb la față, cu ochii cețoși și sprâncenele unite, că poți pune capăt imediat cercetărilor tale. Mai ales dacă e pe inserat și te afli în cimitirul satului, lângă vreo pădure ori în cine știe ce alt loc uitat de lume. Cu alte cuvinte, dacă-i vezi, nu ai nevoie de un manual de instrucțiuni pentru a-i recunoaște și a fugi de ei. Cel puțin aşa procedează transilvănenii. Iar Vampirii, cum le spuneti voi, ori Strigoii, cum le mai zic oamenii locului, sunt obișnuiți cu asemenea reacții din partea copiilor încercați, singurii care mai pot să-i vadă în zilele noastre. Mai ciudat li se pare nemorților atunci când lucrurile nu decurg ca la carte. Adică atunci când

vreun copil nu se teme. De ce? Simplu. Pentru că nu crede în existența Strigoilor. Și, dacă nu crezi, nici nu vezi! Cel puțin nu ceea ce trebuie...

Desigur, astfel de lucruri se întâmplă rar prin satele acestea, despre care vă spuneam că sunt locuite de oameni simpli și temători din fire. Dar atunci când mai răsare prin zonă câte un străin, străin care nu se pricope să-i recunoască, istoria devine mai degrabă de râs decât de plâns.

Imaginați-vă doar ce-ar face unul dintre dințoșii ăștia când ar vedea că vine spre el – atenție, fără să-l bage în seamă! – un omuleț cu bascheti în picioare și nădragi scurți pe el, aşa cum au domnișorii de la oraș. I-ar sări în spinare, ati zice, poate. Dar ce-ar face dacă puiul de om i-ar mai da și binețe? Cui? Nemortului, firește! Așa, în doi peri, cum dai străinilor pe la țară, doar fiindcă știi că acolo se salută cu toții între ei. Ei bine, eu zic că Strigoiul ar amuți de uimire. Cel puțin aşa a pățit Iona – singurul colțos ce mai rămăsese prin Hoghiz – atunci când l-a întâlnit pentru prima dată pe Vlad.

Nici n-a apucat să-l vadă prea bine la față că s-a și pomenit că mutulică îi trântește liniștit un „Să trăiești, bade!” și își vede mai departe de drum. Iar Iona, obișnuit fiind cu țâncii care, dacă pot să-l vadă, atunci

Îl recunosc și fug mâncând pământul, nu știu cum să reacționeze mai întâi. Se mulțumi doar să meargă la pas pe lângă Vlad, măsurându-l cu atenție din priviri.

„Ce e în neregulă cu băiatul ăsta?” se frâmântă dihania, care trebuie să vă spun că nu se afla tocmai întâmplător pe acolo, ci era în căutarea unui anumit copil din sat. „De ce nu-mi recunoaște soiul și nu se teme de mine?” își mai spuse în sinea lui Strigoiu, uimit peste măsură.

Iona știa că ceva mai încolo, între sat și Pădurea Bogății, se înălța conacul Muntenilor, dar era sigur că nu mai rămăsese nici urmă de prunc pe acolo. Cu toții crescuseră și plecaseră printre străini, lăsând în coscoțe amitea căsoiul doar o bătrână și-o fată-n casă. Copilul acesta însă părea că tocmai într-acolo se îndrepta. Așa că se hotărî să intre mai întâi în vorbă cu el. Iona se gândeau că ar fi fost mare păcat să-l scape, dacă era potrivit pentru ce căuta el.

- Și tu să trăiești, măi, băiete, că tare-i scumpă și frumoasă viața asta!
- Așa e, bade, mare dreptate ai dumneata! i-o înțoarse zăluďu'. Este foarte frumoasă, dar grea. Nu crezi?
- Ei, aşa ziceam și eu... pe vremuri. Acum însă m-am lămurit că-i mai mult frumoasă decât grea, și răspunse tacticos Iona, după care luă o pauză, înainte

de marea lovitură. Aș da orice s-o mai am iarăși, mai zise zâmbind săgalnic, în așteptarea unui binemeritat răcnet din partea interlocutorului.

Într-adevăr, Iona apelase la metode ceva mai neortodoxe de speriat. Se apucase să-i vorbească lui Vlad, în loc să-și arate dinții, ghearele ori bănuții cu care-l îngropaseră și pe care îi purta în buzunare de douăzeci de ani. Dar aceasta i se păruse, cel puțin pentru moment, calea cea mai eficientă de însăpăimântat o pradă care, din cauza întunericului ce se lăsase, nu-l vedea prea bine. Pentru că, atunci când îți zice cineva aşa o vorbă, în beznă să fii și, dacă ai o brumă de creier în dotare, tot te prinzi încotro bate.

Vlad însă nici pomeneală să reacționeze ca la carte. Începu să râdă ca după o glumă strănică.

- Foarte bună, bade! Ai haz! Cum îți zice?
- Iona...
- Pe mine mă cheamă Vlad Ionescu. Îmi pare bine de cunoștință! adăugă, întinzându-i politicos mâna.
- Și... mie...
- Vrei să-i furi pâinea lui nea Vasile?
- Care Vasile?...
- Ei, care! Nea Vasile, „televizorul” satului, îl informă vesel puiul de om. Eu o iau încolo, și mai spuse apoi,